

A woman with dark hair is shown in profile, looking upwards with a hopeful expression. The background is a blurred crowd of people, suggesting a public event or festival.

LUCIA BRAUNOVÁ

**Šťastie
na
prenájom**

MARENČIN PT

Šťastie
na
Prenájom

L u c i a B r a u n o v á

Š ť a s t i e

n a

P R e n á j o m

MARENČIN PT

© Lucia Braunová, 2016
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2016
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Jazyková úprava Jana Blankovská
Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.
541. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-626-8

S láskou mojim drahým rodičom

KAPITOLA 1

Uháňala som vo svojom tmavomodrom aute dlhou cestou, ktorú po bokoch zdobila aleja stromov. Ručička tachometra ukazovala nepovolenú rýchlosť. Ponáhľala som sa preč od všetkého, čo som doteraz poznala. Potrebovala som sa vymaniť z ruchu veľkomesta a spod vplyvu direktívneho otca, ktorý musel mať všetko pod kontrolou, vrátane môjho, podľa neho, zničeného života. A ďaleko od exmanžela, ktorý mi priniesol len samé trápenie a slzy.

Konečne som bola slobodná a voľná ako vták. Od toľkého nadšenia som si nevšimla, že mi bliká rezerva. Panebože! Ako som mohla byť taká hlúpa a nenatankovať pred dlhou cestou? Toto sa môže stať iba mne! Moju roztržitosť spôsobila záverečná hádka s otcom. Oznámila som mu, že odchádzam z mesta na dlhší čas. Najviac ho však rozčúlil dôvod môjho odchodu.

„To nemyslíš vážne? Ty si sa zbláznila!“ jačal v našom veľkom dome.

„Nie, otec, nezbláznila,“ odpovedala som s pokojom.

„Vyštudovala si ekonomickú univerzitu a ty chceš predávať burinu?“

„Kvety, otec. Budem predávať kvety,“ opravila som ho, čo spôsobilo, že takmer vybuchol.

„Ako sme ju to vychovali, Anna?“ otočil sa na svoju mamu, ktorá stála poslušne za ním. Neodpovedala. Viem, že by sa ma rada zastala, ale to by vyvolalo oveľa väčšie rozhorčenie.

„Rozvedená a ešte aj nevďačná!“

„To som sa mala nechať zmárniť?“ zvýšila som hlas.

„Elena, dost! My sme ťa varovali. Zakazovali sme ti stretávať sa s ním. Nebol to chlap pre teba. Obyčajný policajt! Lenže ty nie... ty si si postavila hlavu. Čo od nás čakáš? Lútosť? Pochoopenie? Vždy si všetko pokazila, keď si konala podľa seba.“ Bol červený ako paprika, myslela som, že dostane infarkt.

Ak mám pravdu povedať, neviem, či by ma to v tej chvíli mrzelo. Bola som na neho neskutočne našťavaná a nenávidela ho preto, ako sa ku mne a k mame správal. Nechápala som, ako s ním môže toľké roky žiť.

„Dievčatko moje, nemám kam ísť, a tvoj otec by mi nenechal ani korunu,“ vravievala mi, keď som bola malé dievčatko a pýtala som sa jej, prečo sa s otcom nerozvedie.

Vážený občan na vysokom poste ako on, a pre mnohých ukázkový otec, by niečo také nikdy nepripustil. Primátor mesta by predsa nemal byť rozvedený a jeho dcéra už vonkoncom nie. Podľa jeho teórie som mala zotrvať v manželstve s Igorom, pretože som si ho vybrala. Urobila som najväčšiu chybu vo svojom živote a za tie sa platí. To bolo vysvetlenie môjho otca. Myslela som si, že urobí všetko preto, aby som sa nerozvedla. Nakoniec jeho kamenné srdce zmäklo a s vyhrážkami prestal. Rozviedli nás na prvýkrát a bez akýchkoľvek pripomienok, dokonca ani Igor nerobil žiadne scény, z čoho som bola dosť prekvapená. Radosť, ktorá ma mala zaplaviť, keď som bola konečne slobodná, neprichádzala. Bola som v šoku, že Igor so všetkým súhlasil.

„Igor nemal na čele napísane, že je tyran!“ tentoraz som kričala už aj ja.

„Tyran, netyran, je to spodina, chudák a ty si sa za neho nemala vydať. Máš čo si chcela!“

„Otec, to nemyslíš vážne,“ mala som slzy na krajíčku.

„Elena, keď sa teraz odtrepeš do nejakého zapadákov, už nemám dcéru,“ zahlásil s chladným hlasom.

„V poriadku, ako myslíš. Od dnes som polosirota.“ Podišla som k mame, aby som ju pobožkala a odkráčala som s kufrom ku vchodovým dverám.

„Elena!“ zvraskol otec, keď som zabuchla dvere.

A to bolo posledné slovo, ktoré som počula. A mamine slzy ma budú prenasledovať asi do konca života. Vedela som, že jej tým ublížim, ale nemohla som inak. Nechcela som dopadnúť ako ona. Ani s Igorom, a ani s otcom.

Táto hádka ma veľmi trápila. Nečakala som, že bude otec nadšený, ale pevne som dúfala, že sa rozlúčime v dobrom a vo mne zostane pocit, že mám u nich dvere vždy otvorené. Žiaľ, prevancovala ma naivita. Ako veľakrát v živote.

Auto úplne zastalo a ja som zostala visieť niekde uprostred cesty, kde široko-ďaleko nebolo ani nohy. Po niekoľkých minútach prešlo prvé vozidlo. Nezostávalo mi nič iné – len začať stopovať. Nikdy som to nerobila, ale nemala som na výber. Nocovať v aute sa mi nechcelo. Úpenlivo som stála s vystretou rukou na krajnici a so vztyčeným palcom mávala, aby mi zastavili. No auto okolo mňa iba prefrčalo. Keď ma takto odignorovalo šesť vodičov, vzdala som to. Sadla som si do auta a zúfalo sa zvalila na volant. Moje prosby o príchod pomoci prerušilo klopanie na sklo auta.

Zodvihla som hlavu a pootvorila okno.

„Haló, slečna, máte problém?“ prehovoril na mňa ktosi neznámy.

„Došiel mi benzín a zostala som tu visieť,“ priznala som, vzápätí ľutujúc svoju pravdovravnosť.

„Pod', moja, ja ťa zveziem.“ Muž sa podopieral oboma rukami o strechu forda, pretože inak by opitý – o čom ma presvedčil jeho dych, spadol na zem.

„No poď, nebuď labuť. Tamto mám koč, vzadu je dosť miestaa,“ pretiahol posledné slovo a ukázal na svoju bielu zhrdzavenú dodávku, ktorú zaparkoval takmer v jarku.

„Ďakujem za ponuku, ale ja tu počkám na pomoc.“

„Pomoc? Akú pomoc? Ja ti ponúkam pomoc, tak ma nesar,“ zvýšil hlas a vo mne narastala panika.

Automaticky som zamkla auto, aby nedokázal otvoriť dvere. A to ho ešte viac rozzúrilo. Trieskal mi pästou na strechu. Zrazu zo zadného vaku vypraných riflí vytiahol pollitrovú sklenú fľašku akéhosi alkoholu. Otvoril ju, aby sa napil. Potom pozrel na mňa, čosi si zahundral, hodil rukou a odkráčal preč. Prázdnu fľašku zahodil do poľa, nastúpil do dodávky a už ho nebolo.

Vydýchla som si, takmer som sa stala obeťou nejakého podivného chlapa. Ako som len nenávidela alkohol. Vďaka nemu sa z môjho bývalého manžela stal netvor. Prvé roky nášho vzťahu boli pekné. Správal sa ku mne milo, nežne a pozorne. Všetky kamarátky mi ho závideli. Chodili sme spolu od mojich devätnástich rokov. No, keď sa nám stalo nešťastie, ktorého dôsledky budeme nieť do konca života, útechu hľadal čoraz častejšie v krčme pri pohárik. Ja som bola tá silnejšia. Ukrutnú bolesť a bezmocnosť som vyplakala doma do vankúša, aby som potom mohla fungovať ako riaditeľka poisťovne v našom hlavnom meste. Boli to ťažké časy a navždy vo mne bude driemať obrovský smútok, ktorý sa nebude dať nikdy ničím vymazať.

Sedela som v aute, počúvala rádio a premýšľala, komu z mojich známych zavolať, keďže stopovaniu som dala koniec. Načo riskovať kontakt s ďalším podivínom? Keď som vytáčala číslo mojej kamarátky Kamily, v spätnom zrkadle som videla, ako nejaké auto dáva smerovku, aby zaparkovalo pri ceste. Pri spomienke na muža v dodávke mi začalo búšiť srdce, no vydýchla som si, keď som zbadala, že z auta vystúpila mladá žena.

Mohla mať asi dvadsaťdeväť ako ja. Jej štíhla postava mierila k môjmu autu a vietor sa hral s blondavou hrivou. Stiahla som okienko a čakala na tú ženu v čiernych šatách.

„Nepotrebujete pomoc?“ spýtala sa ma, keď pristúpila k môjmu autu.

„Dobrý deň. Došiel mi benzín,“ pozrela som sa na ňu s bezradným pohľadom. „Ste veštica?“

„Nie,“ začala sa smiať. Mala príjemný zvonivý hlas. „Pred dvoma hodinami som tadiaľto prechádzala a už ste tu stáli, tak predpokladám, že sa niečo stalo.“

„Máte pravdu,“ povzdychla som.

„Ako vám pomôžem? Benzín tu nemám, ale neďaleko, asi desať kilometrov odtiaľto, je benzínová pumpa, tak by som vás tam mohla odtiahnuť. V kufri mám lano.“

„To by bolo skvelé! Zachránite ma,“ len čo som to celá vytešená dopovedala, žena nečakala a odišla preparkovať, aby mohla svoje lano uchytiť na zadnú časť svojho auta a o môj predok.

Keď sme prišli k pumpe, vystúpila som.

„Ako sa vám odvdáčim?“

„Ale prosím vás, mala som to po ceste.“

„Tak vás aspoň pozvem na kávu,“ navrhla som a natiahla sa po kabelke na zadnom sedadle. Žena ma však chytila za rameno.

„Veľmi rada, ale skutočne sa ponáhľam.“

„Tak azda niekedy nabudúce.“

„Určite áno,“ povedala s úsmevom, zamávala mi a nasadla do auta.

Po natankovaní ma prepadol neskutočný hlad, prinútil ma predĺžiť neželanú pauzu a najesť sa. Kúpila som si bagetu a môj obľúbený slivkový koláč. Sedela som v malej reštaurácii, ktorá patrila k benzínovej pumpe a z okna som uvidela bielu dodávku. Presne takú istú, ktorá pred pár minútami

zastala pri mojom aute. Porozhliadla som sa po podniku, či neuvidím toho neprijemného muža. Keď som sa chystala zahryznúť do veľkej bagety, uvidela som ho, ako ide z toaliet. Po ceste si zapínal zips na starých vypraných rifliach. Och, aké inteligentné správanie!

Našťastie ma nezbadal, a keďže som sa s ním netúžila stretnúť zoči-voči, pobrala som sa preč aj s kúpeným jedlom.

Pri príchode do Kvetova, dedinky, v ktorej som sa rozhodla, že budem žiť, ma privítal dážď. Navigácia ukazovala, že do cieľa mi zostávajú ešte dva kilometre. Kým som prišla k malému domčeku, kvapky vystriedalo slnko. Potešilo ma to, pretože prišlo ako na zavolanie. Oranžový domček zdobila záhradka, kde si spokojne kvitli narcisy. Stlačila som zvonček. O malú chvíľu z vchodových dverí vykukla staršia pani.

„Poďte ďalej,“ pozvala ma.

Otvorila som malú bránku a po úzkom chodníku prešla až k bielym dverám. V predsieni som sa vyzula. V dome ma privítala vôňa čerstvo upečených koláčikov.

„Som Irena Tereková.“ Podala mi ruku. S pani Terekovou sme sa telefonicky dohodli, že mi tento dom prenajme.

„Teší ma, Elena Lenická.“

„Sadnite si,“ vyzvala ma. „Tu neďaleko je pekáreň a každú stredu pečú skvelé osie hniezda. Napadlo mi, že azda budete po dlhej ceste hladná.“

„Ďakujem, ste milá, jedla som.“

„Nože, aspoň ochutnajte,“ nedala sa odbiť.

Aj keď som mala plný žalúdok, sladkému som nikdy neodolala. Vďaka dobrým génom sa to na mojej postave nikdy neodzrkadlilo. S chuťou som zahryzla do koláčika.

„Sú naozaj výborné,“ slastne som privrela oči.

„Tak, ako som vám v telefóne hovorila, dom môžete užívať ako dlho budete chcieť. Zdedila som ho po sestre, ale ja bývam v Bratislave. Nikoho nemala, všetko zanechala mne. Mali sme

vynikajúci vzťah.“ Pani Tereková mala v očiach smútok. Z jej hlasu bolo cítiť, že si boli so sestrou veľmi blízke. Dokonale som ju vedela pochopiť.

„V poriadku. Chcela by som tu bývať čo najdlhšie. Ak by ste ho predávali...”

„Oh, to nie. Predať ho nechcem,“ prerušila ma. „Je to rodičovský dom, ktorý po ich smrti zostal sestre. A teraz ho mám ja. Sú v ňom všetky spomienky. Uvažujem, že sa sem raz vrátim. Ale to je naozaj ďaleká budúcnosť.“

„Chápem.“

S pani Terekovou sa mi zhováralo príjemne. Prebrali sme všetky záležitosti nájomnej zmluvy a popri tom mi rozprávala o sebe. Dozvedela som sa, že má ešte jednu, oveľa mladšiu, sestru, s ktorou si vôbec nevychádzajú. Nevedela prehltnúť, že ich sestra zanechala tento dom práve pani Irenke.

„Tak ja idem, nech sa môžete vybaliť,“ povedala pani Tereková a vstala. „Dúfam, že sa vám tu bude dobre bývať.“

„Ďakujem, verím, že áno. Mám tu z toho všetkého príjemný pocit.“

„To je dobre. Keby ste čokoľvek potrebovali, tu je moje telefónne číslo,“ podala mi svoju vizitku. „A ešte niečo. Toto sa vám možno niekedy zíde. Sú tam telefónne čísla na elektrikára, inštalatéra, poruchovú službu, autoservis a mnohé iné,“ položila mi do ruky zelený diár.

„Dovidenia a ešte raz ďakujem.“

„Dovidenia.“

Môj nový domov bol naozaj útulný. Kuchynka bola čarovná, malá, ale účelná a k tomu linka z pravého dreva. Cítila som sa ako v rozprávke. Drevo bolo všade navôkol, i plafón v každej izbe zhotovili z tohto hrejivého materiálu. V obývačke trónil veľký kozub. Teraz v apríli ho žiaľne využijem, ale na druhej strane som sa tešila, že je tu jar.

Vybalila som si kufor a poprezerala si všetky predmety

v domácnosti, aby som si urobila zoznam, čo si musím kúpiť. Zistila som, že pani Tereková myslela na všetko. Tak som sa rozhodla, že si pôjdem aspoň nakúpiť potraviny. Obliekla som si nohavice, modré tričko s bielymi bodkami a vybrala sa na prechádzku. Pani Tereková mi nechala mapku dedinky.

Obchod som dlho nehládala, bol iba o dve ulice ďalej popri hlavnej ceste. Keď som vstúpila do obchodíku, začali si ma obzerať predavačky, ktoré v ňom pracovali. Pousmiala som sa, typicky dedinské. Príde nová tvár a všetko je hore nohami. Už som si ich predstavovala, ako riešia, kto som, odkiaľ som, čo tu robím, za kým som prišla. V duchu som sa smiala.

Do košíka som hádzala všetko možné. Zbadala som stojan s časopismi a zobrala som si hneď štyri kusy pre prípad, žeby som sa večer nudila. Hneď som sa do jedného začítala. Prechádzala som popri regáloch a zároveň listovala stránky. Vtom som ucítila silný náraz do môjho košíka a ušlo sa aj mne.

„Prepáčte, slečna,“ povedal ktosi. Odvrátila som zrak od novín a pozrela sa do tých najjagavejších zelených očí, aké som kedy videla.

„Nechcel som, bol som zamyslený.“ A k tomu ten dokonálny úsmev. Ach!

„To nič, ani ja som sa nepozerala.“

„Ale vy nie ste domáca, však?“ prešiel na inú tému.

„Dá sa povedať, že oddnes áno.“

Spýtavo na mňa pozrel tento očarujúci muž.

„Práve dnes som sa sem prisťahovala.“

„A hneď vás chce zvalcovať niekto ako ja.“

„To je v poriadku, vážne,“ venovala som mu ten najočarujúcejší úsmev, ktorého som bola schopná. Do nášho rozhovoru zabľúdila zvučka telefónu. Hľadel na mňa nevšímajúc si horlivo vyzváňajúci telefón. Potom sa spamätal.

„Prepáčte,“ vylovil mobilný telefón z džínsov, v ktorých mal, ako som si neskôr všimla, sexi zadok.

„Áno, hneď som tam,“ keď položil hovor, ospravedlnil sa mi.

„Mrzí ma, že musím ukončiť tento milý rozhovor, ale naháňajú ma. Viete, mám tu...”

„To nič, nemusíte sa mi ospravedlňovať. Majte krásny deň.“

„Aj vy, slečna. Dovidenia.“ Venoval mi úsmev a ja som mu nezostala nič dlžná.

Keď som sa vrátila do svojho nového domova, rozhodla som sa, že zavolám mame, aby vedela, že som v poriadku.

„Ahoj maminka.“

„Zlatúšik môj!“ nadšene zvolala. Zlatúšik ma volala iba moja mama, nikto iný na svete mi tak nehovoril. Otec, ten ma vždy volal celým menom: Elena.

„Volám ti, aby si vedela, že som v poriadku.“

„Dievčatko moje, si preč len pár hodín a už teraz mi chýbaš.“

„Mamička, aj ty mne, ale nie je to tak ďaleko, príď na návštevu, hocikedy si u mňa vítaná.“

„Dobre, malička moja. Bozkávam ťa.“

„Aj ja teba, maminka.“

„Elenka?“

„Áno, mami?“

„Otec to tak nemyslel, je smutný, že si odišla. Trápi ho tá hádka.“

„Mami, myslel to tak a nie je smutný, nemusíš mi klamať. Otca nikdy nič netrápi. Je tvrdý ako skala.“

„Ach,“ vzdychla si mama. Neoponovala mi, pretože vedela, že otca dobre poznám. „Tak sa maj pekne.“

„Aj ty, mami.“

KAPITOLA 2

Do novej práce som nastupovala v pondelok. Mala som pred sebou ešte štyri voľné dni. Rozhodla som sa, že ich využijem na to, že každý deň pôjdem na prechádzku, aby som to tu lepšie spoznala a vedela sa orientovať aj bez mapy od pani Irenky.

Keď som v piatok prechádzala malým námestím, z diaľky ma vo výklade upútali červené šaty. Vybrala som sa do malého obchodíku, aby som si šaty prezrela zblízka. Už som sa videla, ako v nich vytváram kytice v kvetinárstve, ktoré sa od pondelka stane mojím novým pracoviskom. Kvety som milovala od malička. Napriek tomu, že som vyštudovala ekonomickú fakultu a pracovala na vedúcej pozícii v poisťovni, vždy ma to ťahalo ku kvetom, len môj otec, primátor hlavného mesta, si nevedel predstaviť, že by sa z jeho dcéry stala obyčajná kvetinárka. Tak som sa pod jeho nátlakom vzdala svojho sna a plnila ten jeho. Hovorí sa, že zvyk je železná košeľa. Ale aj napriek tomu, ma nikdy práca nenapĺňala a vo svojich snoch som bola v miestnosti obklopenej kvetmi. A teraz som si svoje túžbu chcela splniť. Konečne budem šťastná. Verila som, že ma čakajú už iba pekné chvíle.

Otvorila som dvere do obchodíku a nado mnou zazvonila zvonkohra. Z poza závesu za pultom vykukla mladá blondína.

„Dobrý deň, chcela by som si vyskúšať tie červené šaty vo výklade.“

„To ste vy?“ prizrela sa mi žena do tváre, keď pristúpila ku mne. Bola to presne tá istá žena, ktorá mi pomohla, keď som stála s prázdnu nádržou uprostred neznámej cesty.

„Jéj, to je náhoda. Vy tu pracujete?“

„Nie, ja to tu vlastním,“ usmiala sa. „Tie s veľkou mašľou?“ spýtala sa, pretože vo výklade boli ešte jedny šaty červenej farby.

„Áno, tie.“ Zobrala som si ich a vošla do kabínky, aby som si ich vyskúšala.

„Vy nie ste odtiaľto,“ usúdila žena. „Nikdy som vás tu nevidela.“

„Nie som. Pochádzam z Bratislavy, ale oddnes tu bývam. Na Nezábudkovej, v malom oranžovom domčeku.“

„Ten čo prenajíma pani Tereková?“

„Áno, poznáte sa?“

„Milá moja, toto je dedina,“ zasmiala sa na mojom prekvapení. „Vy ste prišli z Bratislavy do tohto zapadákov?“

„Pre niekoho zapadákov a pre niekoho nový začiatok.“ Podala som jej šaty. „Beriem ich.“

„Neviem si predstaviť, ako sa tu dá začať odznova.“

„Vidíte, a ja sa na to veľmi teším.“

Žena pokývala hlavou, podala mi tašku a ja som jej zaplatila.

„Ďakujem za nákup.“

„Aj ja ďakujem. Tak mi napadlo... nikoho tu nepoznám a ešte vám dlžím kávu. Nezbehneme niekedy na ňu?“

„Jasné, veľmi rada. A mimochodom, ja som Beáta,“ podávala mi ruku.

„Elena, rada ťa spoznávam.“

„Môžeš v nedeľu na tú kávu?“

„Jasné, nedeľa je super.“

Tento deň bol skvelý, kiežby všetky dni boli takéto. Kúpila som si nové šaty a ešte som si našla novú kamarátku. Beáta mi

bola sympatická od prvej chvíle. Vždy je lepšie tráviť voľný čas s dobrou kamarátkou, ako niekde sama pri televízore.

Večer som si otvorila knihu od mojej obľúbenej autorky Janky Benkovej. Aká náhoda, hlavná hrdinka bola presný opak mňa. Z tichej dedinky odišla do hlavného mesta. Začítala som sa do knihy tak silno, že som zabudla na koláč, ktorý som piekla. Do nosa mi udrél zápach spáleného cesta. Utekala som ho vybrať z rúry. Keď som sa oháňala utierkou, aby som odohnala paru, niekto zazvonil.

Vybehla som sa pozrieť k oknu, no nič som nevidela, vonku vládla tma. Dostala som strach, pretože vo mne stále žili spomienky na posledné mesiace manželstva, kedy ma môj muž hocikedy nečakane prekvapil. Niekedy prišiel s kvetmi, inokedy s bonboniérou, no stačilo, aby som povedala niečo nevhodné, alebo sa zatvárila tak, ako jemu nebolo po chuti a už bol oheň na streche. Ako napríklad naposledy. To bola posledná kvapka, ktorá pretiekla.

Prišiel ako vždy v noci. Ja som si čítala, pretože som nevedela zaspať.

„Ahoj,“ kričal odo dverí. Vedela som podľa hlasu, že je zas opitý. V duchu som sa strachovala, aký cirkus dnes vymyslí.

„Ahoj, Igor,“ odzdravila som ho dostatočne nahlas, pretože naposledy sa mi ušla facka za to, že sa mu nepáčilo, ako som ho pozdravila.

„Čo je dnes na večeru?“

„Zemiaky a fašírky. Naložím ti?“ protivilo sa mi, že mu mám nakladať, ale chcela som mať pre tento večer pokoj.

Igor si sadol za stôl a pustil sa do večere. Už to vyzeralo, že je spokojný, no vymyslel si zas niečo nové, čo mu prekážalo.

„Ty nie si hladná?“

„Nie, jedla som už.“

„Ona jedla!“ buchol po stole s päšťou, v ktorej držal vidličku.

„Igor, prosím.“